

импресум

Број 25
Јануар 2015.

Издавач
Гимназија у Прокупљу

Адреса издавача
Ратка Павловића 20
18400 Прокупље

Телефон
027/321 109

Главни и одговорни
уредник
Вучеља Раденовић,
директор

Уредништво
Соња Ђуровић
Биљана Радмановић
*професори српског језика
и књижевности*

Редакција
Анђела Ђукић IV/1
Анђела Митровић IV/3
Јасмина Стојковић IV/3
Сретен Величковић II/2
Немања Јовић IV/3
Дуња Марковић II/2
Тамара Баловић II/2
Перо Јововић II/2

Насловна страна
Немања Јовић

Дизајн и штампа
»Прадо« Прокупље

У ЧАРОБНОМ СВЕТУ МУЗИКЕ

СПОРТИСТА ГОДИНЕ

ДАН ШКОЛЕ

Садржај

ГЛАД У ОЧИМА,
БРЗИНА У
ПРСТИМА

АДРЕНАЛИНСКИ
ИМПУЛС У
ДИЗАЈНИРАЊУ

НАШИ УСПЕСИ

ВЕЛИКИ РАТ -
ЈЕДНА ПРИЧА

ПИСМЕНИ
ЗАДАЦИ

ХУМАНОСТ НА
ДЕЛУ

ЛИКОВНА
РАДИОНИЦА

ГЛАД У ОЧИМА, БРЗИНА У ПРСТИМА

Недавно сам, листајући старе часописе „Мозаика“, наишла на некадашњег члана новинарске секције Гимназије.

Запитала сам се шта је заправо то што га је повело путем новинара, истраживача и ствараоца, па сам успела да добијем врло интересантне одговоре. Говорим о Петру Живковићу.

С обзиром на то да си био члан гимназијског новинарског тима, можеш ли да ми кажеш нешто о истинству са Мозаиком?

Петар: Рад у школском часопису памтим као једно од најлепших искустава у животу. Баш у тим учионицама сам кренуо да се развијам као новинар уз несебичну помоћ професорке Соње Ђуровић. Верујем да сам ту схватио да ће новинарство бити мој позив. Понекад смо сате проводили након часова, смишљајући концепте, приче или дизајн. Свако од нас је уткао део себе у „Мозаик“ Гимназије.

Да ли сматраш да је то заправо била прекретница у животу?

Петар: Сvakако. Иако сам након Гимназије уписао општу лингвистику на београдском Филолошком факултету, знао сам да ће мој позив бити новинарство. Због тога сам паралелно са студијама радио на телевизији, у магазинима и продукцијским кућама. Онда сам решио да са треће године Филолошког факултета пређем на Факултет за културу и медије где сам дипломирао журналистику.

Шта је тебе заинтересовало за Мозаик? На шта треба да обратим пажњу као новинар?

Петар: Као млада особа, али и као новинар увек имате жељу за нечим више. Грабите напред, увек сте корак испред других – а Мозаик је у неку руку био то. Иако гласило гимназијалаца, Мозаик није био обичан скуп сатира са набацаним текстовима, већ је био права новина. У овом занату је увек најбитније имати поуздан извор. Иако се у данашње време то све више занемарује, благовремена и тачна информација и даље вреди највише. Верујем да са тиме нема проблема у редакцији Мозаика.

Чиме се тренутно бавиш? Да ли се рад у „Гlorији“ знатно разликује од рада са Мозаиком?

Петар: Тренутно сам креативни директор компаније Поњер Медиа Гроуп који се бави онлине новинарством, а у оквиру које послују сајтови: Трачара.дом и Савршена.дом. Радим у магазину „Гlorија“, где се рад мало разликује од онога у Мозаику. Редакција је већа, другачији приступ темама, а с обзиром да је недељник у питању, понекад нема довољно тема да се све истражи на прави начин. Ипак, гимназијска редакција је одлична основа за бављење новинарством, ма у којој сфери то било.

Шт о се т иче т вог рада у Глорији, да ли би могао да нам от кријеш један део свог посла ?

Петар: Рад у редакцији је прилично опуштен, док не дође четвртак. Понедељком имамо редакцијски састанак где се договарамо шта ћемо писати. Текстове треба кредити до четвртка, када се новина прелама и шаље у штампу. И тада не постоји радно време, али умор се заборави већ у недељу кад код колпортера угледате часопис који сте вредно радили.

За крај могу само да кажем да је новинарство занат, а као сваки други ,и он мора да се пуче. Уколико сам не осећаш да треба нешто да научиш и измениш, ако сам не јуриш и не трудиш се да будеш први, онда ти ниси за новинара. Мораши да имаш глад у очима и брзину у прстима, а то се не учи ни на једном факултету.

Анђела Ђукић IV/I

НОВИНАРСТВО - изазов, начин живота

Mилена Милошевић, некадашња ученица Гимназије и члан школског новинарског друштва открила ми је странице своје животне приче. Путеви су различити и потребно је одабрати прави и кренути сигурним кораком.

Милена, реци ми како си почела да се бавиш новинарством?

Милена: У новинарској секцији сам почела да се бавим новинарством и тиме ме је заинтересовала професрка Соња Ђуровић. Било ми је интересантно то што нам је дала слободу да сами бирајмо теме и предлажемо их. Тако сам писала о музичи, вери, догодовштинама у школи и слично. Мада сам највише волела да фотографиша. Мозаик је добра замисао, драго ми је што још увек живи и волела бих да постоји и електронско издање, па да рецимо бивши ћаци буду у току са дешавањима у Гимназији, а можда чак нешто и напишу.

Да ли ти је секција помогла да изaberеш пут којим ћеш ићи даље?

Милена: Наравно! Тек на крају четврте године сам схватила да је новинарски посао оно чиме желим да се бавим. Додуше, тада заправо нисам имала реалну представу шта значи бити новинар, поготово у Србији. Можда је фраза, али новинарство није лак посао на који одрадиши смену, то је начин живота. Ту не постоји радно време, него некада радиш шест сати, а некада читав дан. Нема правила и управо је у томе читава драж. Увек се нешто мења, срећеш нове и различите људе са њиховим причама које те некада инспиришу, а некада разбесне, растуже.

Можеш ли да ми кажеш нешт о о свом плану? Шт а т и т ренут но радиш? Чиме се бавиш у редакцији?

Милена: Ја тренутно завршавам мастер студије новинарства на Филозофском факултету у

Нишу и радим као „фреј ланце“ новинар, што значи да немам своју матичну редакцију. Радим највише са „Медиа“ центром из Ниша. Са колегом из нишког расписништва РТС-а Дејаном Тасићем сам ове године радила документарне емисије о животу Рома у Србији. Једна од тих емисија посвећена је краљу ромске музике – Шабану Бајрамовићу. Са четрнаестором колега сам покренула сајт [њњњ.студнет.цом](#). Тада сам била уредник Друштва. Током студирања сам дosta волонтирала у медијима и трудила се да будем активна, али је ситуација у којој се медији налазе заиста лоша, па је тешко наћи сталан посао.

На крају, новинарство је за оне немирног духа које не држи место, који увек траже изазов а којима није тешко да раде напољу у различитим временским условима.

Хвала нашим драгим велиkim новинарима на разговору. Желимо им пуно успеха у раду.

Анђела Ђукић IV/1

АДРЕНАЛИИНСКИ ИМПУЛС У ДИЗАЈНИРАЊУ

Најпопуларнији часопис о уређењу ентеријера *Bravacasa, Bazar Dizajn, Hello lifestyle*, само су неки од часописа у којима већ доминира име младог талентованог архитекте Александра Поповића.

Свој крохи почиње у Гимназији у Прокупљу, надограђује на Архитектонском факултету у Нишу и остварује пуни замах осмишљавајући ентеријере у престоници.

Пошто се „по јутру дан познаје“, изванредног стручњака су препознали већ на студијама. Осваја награде за уређење центра Новог Пазара, Крагујевца, Аранђеловца и два пута награду Министарства грађевине и шумарства.

Бива изабран да осмисли награду за најбоље урађени ентеријер. Као и сваком задатку и овом приступа са великим одговорношћу. Због оваквог успеха понуђен му је рад на пројекту као што је „Радна акција“ на „Првој телевизији“.

„То је само наизглед лак задатак. У мени се опет догодило нешто чудесно. Пријатељи су ми рекли да сам један од малобројних који је имао срећу да учествује у једном таквом хуманом пројекту. Знате, ја сам се бавио и кастингом истог. Обишао сам преко 30 породица, и свима је заиста била неопходна помоћ.

Невероватан је осећај када након сваке емисије видите срећна, захвална и дивна лица. Та слика остане вам урезана у сећању.

Био сам део феноменалне екипе дивних људи. Ни сам још не схватам колика је то част. Замислите само ту количину смеха, љубави, захвалности и суза на једном месту“.

Самим тим што је архитекта, дизајн којим се бави и који му се посебно допада је инжињерски: чист, прецизан, сврсисходан, једноставан и сиров. Без превише улепшавања и додворавања. Он се заиста бави човеком и његовим потребама.

То се нарочито одражава у материјалима које користи. Најчешће су то челик, дрво и бетон. Не воли ништа што је лажно и што имитира. Користи природне материјале и чисте линије. Оно што га провоцира јесте максимална рециклажа старог у ново.

С тим се водио кад је пројектовао и дизајнирао клуб

„Радионица“. Искористио је стару машинску радионицу и све справе које је затекао у њој.

Од машинског струга направио је ДЈ пулт, делови бојлера заменили су лавабое, а старе фиоке полице за пиће.

Његова мотивација била је подстакнута поигравањем затеченог стањем које је било неопходно претворити у модеран градски простор.

Оно што Сашу разликује од других јесте да се и даље као дете радује изазовима, јер их и узрокује и креира. Обожава моменат када га погоди идеја и као у магновењу седа за компјутер или узима папир и оловку и почиње да ствара.

У нашој Гимназији и даље постоје радови са потписом Александра Поповића и треба их љубоморно чувати јер ће њихова вредност сигурно бити увећана његовим будућим остварењима.

Анђела Ђукић IV/1

У “ЈАГОДИЋЕ” ИЗ ПРОКУПЉА

Гимназија вековима одолева зубу времена. Дочекује и испраћа многе ђаке а сваки од њих у њој оставља траг. Године 2009. Гимназија је испратила Дејана Дедића, тада тинејџера са вером у себе, на даске које живот значе. Био је толико нестрпљив да испуни свој сан, па је уписао Факултет Драмских уметности у Београду после завршене треће године школовања у Гимназији. Године 2013., Дејан постаје дипломирани глумац. Од тада иза њега стоји озбиљан репертоар у позориштима као што су „Бошко Буха“, „Југословенско драмско“ и „Атеље 212“ чији је члан постао новембра 2014. Такође, он тумачи лик Анастаса у трећем циклусу серије „Јагодићи“, а ове године имаћемо прилике да га чешће виђамо на нашој кинематографији.

Талентован, духовит и харизматичан, Дејан Дедић гради своју каријеру и слободно корача путем жеља и снова. Ево шта нам поручује:

„Е овако 😊 Не знам како бих почео другачије поздравно слово него са „Здраво“ 😊, здраво друштво, сапутници, сапатници, зависници од игре ендорфина и допамина 😊.

Ето, ко би рекао, удавио сам у првих пет речи. Одмах први савет – будите концизни. Кратки и јасни. Ја са тим још увек кубујим.

Ако на време научите да тачно кажете шта хоћете, ви сте на коњу. Помало се осећам као Гандалф из ове перспективе, и није да се баш сназим лако, ал Маки ме је питала, тако да морам 😊. У принципу, говорим све оно што сам ја желео да мени неко каже. Поента целе приче је да морате исконски да верујете, да желите, да будете борци и да изнова имате воље за све. Ово последње је пресудно. Ја сам глумом желео да се бавим јер сам схватио да сам смешан људима и да могу лепо да се играм. Данас се бавим тиме јер налазим суштину и мир и имам жељу да мењам ствари, сутра ћу вероватно желети нешто треће. 😊 Важно је да имате циљ. Частан и поштен. Ако неко жели само због славе, а талентован је, варум, добро дошао-ла, време ће показа-

ти да ли је или не. Све је дозвољено ако је оправдано. Читајте и гледајте лепе ствари, Па ћете тако и живети и стварати. Научите сами шта је квалитет и поштујте ово друго. Волите људе искрено, будите безобразни а опет искрени према себи, а остало дође или не, то већ зависи од среће, а срећа од упорности тако да... 😊 Е, тако, сад идем да скринем Цорегу и одложејим зубе у чашу. А ви људи, храбро и с копљем у трње! Љубим вас :*

Марија Миловановић II/1

У ЧАРОБНОМ СВЕТУ МУЗИКЕ

На Републичкој смотри хорова гимназија и средњих стручних школа која се дванаesti пут одржала у Новом Саду, хор наше школе освојио је друго место. Ово је још једна у низу престижних награда које је освојио хор прокупачке Гимназије. Диригент хора, проф. музике Татјана Цветановић своју љубав према музici преноси ученицима са генерације на генерацију и у томе је заиста успешна, што могу потврдити садашњи, али и бивши певачи хора.

За такмичење у априлу ове године уложили смо много труда. Велики рад одразио се на наше гласне жице, чак смо размишљали о одустајању, али је уз нас била наша професорка Тања. Знала је да је тешко истрајати у захтевима, али и да је то једини пут до успеха. Свакодневно се суочавала са изазовима. Радовала се нашим осмесима током певања, чинила све како би употпунила дружење чланова хора. Организовала нам излете, обиласке културних институција. Тако смо ове године имали јединствену прилику да посетимо Сремске Карловце. Знамо да са нама није увек било лако, али и да нисмо били једина препрека. Жао ми је што су нас ограничавала иксључиво финансијска средства.

„Први хор јужно од Саве“ је истрајавао и вредно радио. Више се наши наступи нису ограничавали на школске преславе, већ смо учествовали у готово свим културним манифестацијама у граду:

Сретењској академији, промоцији књиге Драмског студија поводом десетогодишњице постојања студија, свечаној академији поводом 30-годишњице рада Техничке школе, бројним пројектима Дома културе као што је отварање Културног лета у Прокупљу. Прилике за јавно наступање су се само низале, а ми смо постали све бољи, толико да су почела да нам пристижу и новчана средства.

Све стрепње отклањала је топла реч наше професорке. Чинила је све како би наша техника била што боља. Зnали смо да се чиста интонација и добра вокална техника подразумевају, али и да енергију хора треба упутити ка публици. Наша професорка је знала како да нам улије снагу и поврати пољуљано самопоузданје. Њен план је био успешан, поновили смо успех који потврђује прошлогодишњи резултат. Тада смо осетили да смо непобедиви, да нема задатка који не можемо да испунимо. Надамо се да ћемо и ове године оправдати своје претходне успехе, јер сматрам да смо сада ушли у систем остваривања успеха. А за све то, наша дружења, енергију и осећање чистог блаженства заслужна је професорка Тања, јер њено дело је оно што нама свима даје смисао рада.

Јасмина Стојковић IV/3

БЕЗ ЯЗЫКА И КОЛОКОЛ НЕМ

Ученици и професори наше школе редовно постижу добре резултате на престижним такмичењима у земљи. Професорка наше школе, Зорица Ковачевић нас је ових дана обрадовала освојеним ИИ местом на међународном конкурсу есеја на тему „Руски језик и боравак у Русији. Од каквог је то значаја за моју каријеру?“ О раду, успесима и наградама говорили смо са професорком руског језика Зорицом Ковачевић.

Мозаик: Шта Вас је навело да се такмичите и да ли сте очекивали награду?

Пре свега водила ме је жеља да проверим своје познавање руског језика са колегама из других земаља као и такмичарски дух. Не, нисам очекивала награду и нисам размишљала о томе, али сам се пријатно изненадила резултатима. Са освојених 59 од 60 могућих поена мој рад је сврстан међу најбоље. Морам да напоменем да су радове гледали стручњаци, а то мени јако значи.

Мозаик: Где се одржавало такмичење?

Такмичење се одвијало у Русији, конкурс је расписао Тулски државни педагошки Универзитет. Такмичење се одвијало електронским путем. Сви учесници су поштвали услове, а након тога су радови проверавани.

Мозаик: Која је тема есеја?

Тема есеја је била „Руски језик и боравак у Русији, од каквог је то значаја за моју каријеру“

Мозаик: Колико је било такмичара?

Било је такмичара из свега 25 земаља, пристигло је 208 радова од чега је било 5 радова из Србије, а награђен је само мој.

Мозаик: Како сте сазнали да сте добили награду и да ли сте је лично преузели или ...?

Јавили су ми електронским путем и позвали су ме за проглашење победника 18.новембра, или нажалост, нисам могла да се одазовем из материјалних разлога. Контактирала сам разне спонзоре, али они нису дали позитиван одговор, требало је платити пут, смештај, понети новац за боравак тамо итд. Додела награде је прошла без мене. Обећали су да ће награда доћи поштом и ја је са нестрпљењем очекујем.

Мозаик: Раније сте били на усавршавању и на разним семинарима у Москви , можете ли ми рећи нешто о томе?

Прошле године сам била на стручном усавршавању недељу дана у Москви . Семинар је одржан за наставнике руског из словенских земаља и био је у време једног празника(ћирило и методије)

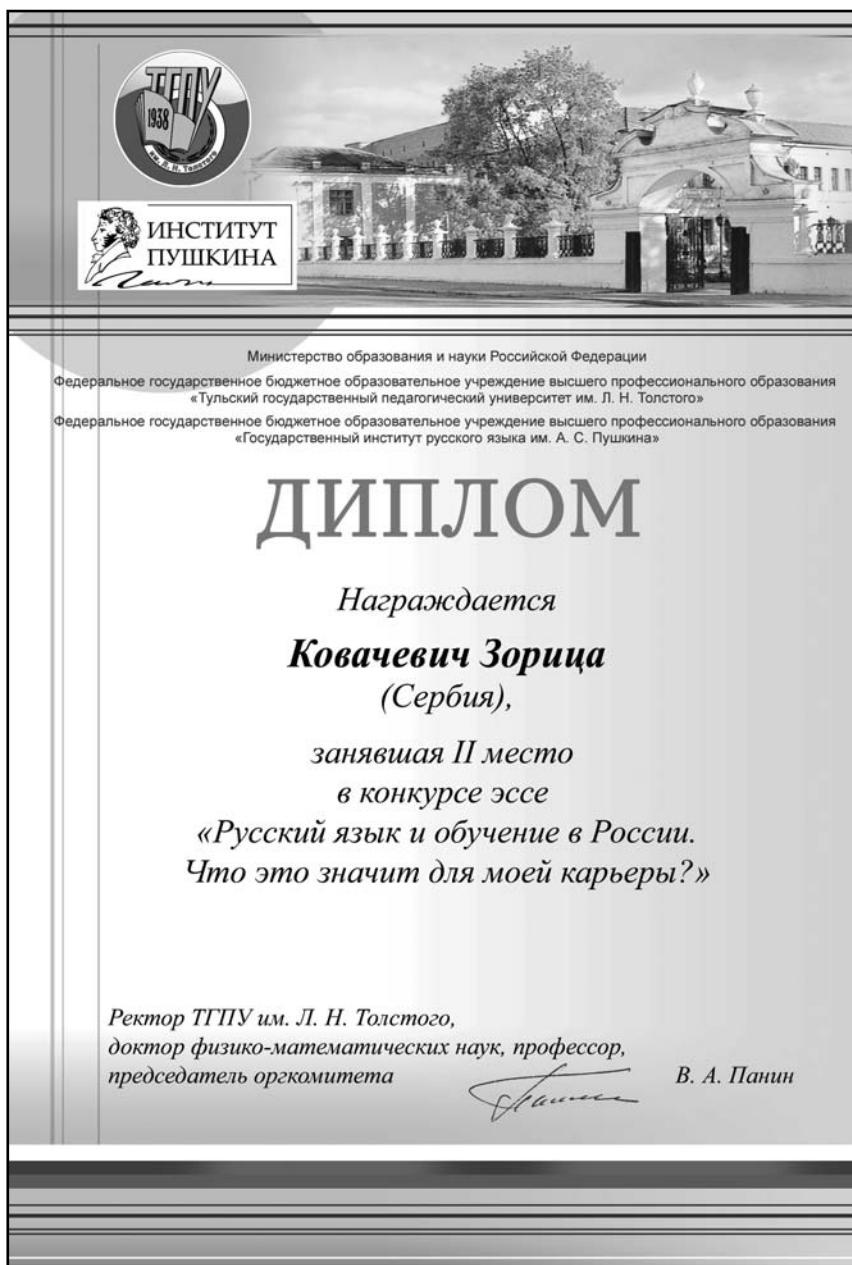
Семинар је организовала влада града Москве и један универзитет, сви трошкови су били плаћени. Из Србије су била позвана два наставника, а један од њих је моја маленкост.

Мозаик: Честитамо Вам на овом успеху и надамо се да ће уследити нови који ће бити подстицајни и за ученике наше школе.

Перо Јововић II/2

Одломак из есеја « Руски језик и боравак у Русији. Од каквог је то значаја за моју каријеру?»

«Надо сказать, что личная и профессиональная жизни семьи Ковачевичей переплетаются, друг друга дополняют и пропытывают, доставляя большое удовольствие и принося пользу для русского языка, для дружбы сербского и русского народов, для любви в целом. Искорка, появившаяся много лет назад, все горит. Семья учителей русского языка, свободно можно сказать, болеет Россией и за Россию. Они живут и работают так, чтобы чувство радости за русский язык и от русского языка передать своим ученикам, а они по всему миру».

ПУТОВАЊЕ ВРЕДНО ТРУДА

Иако наш град није велики и можда немамо добре услове, имали смо ту част да два ученика из наше школе иду чак у Истанбул да нас представљају. Међународно такмичење природних наука није било нимало лако, али су се наши представници потрудили и вредно радили. Сам пут и такмичење било је интересантно и забавно. Они из Турске носе предивно искуство и успомене које су поделили са нама. Професорка Снежана Пејић и ученик Петар Мильковић су нам врло радо испричали све о путовању. У пројекту је учествовала и Милица Ђуровић, сада студент ПМФ-а у Нишу.

Мозаик: У коју врсту такмичења спада то такмичење?

С.П.: Такмичење из биологије, физике и хемије, односно природних наука.

М: Који је био услов учешћа на такмичењу?

С.П.: Постојао је конкурс на коме они који зеле да учествују пошаљу пројекат. Од свих послатих пројекта бирају се 25 најбољих.

М: Како су текле припреме?

С.П.: Дефинитивно је било најтеже налажење новца. Подршку нисмо нашли ни у просвети, ни у школству, већ смо је добили од стране фирме „Леони“ која нам је изашла у сусрет. Чак је власник „Леонија“ нашим учесницима дао по 50 евра цепарца.

М: Пут за Истанбул.

С.П.: По мом предлогу, путовали смо авионом. Није било никаквих проблема, све је прошло у најбољем реду, сем што нам је пртљаг због опреме био тежи од 20kg.

М: Какав је био пријем у школи? Да ли су Вас лепо дочекали?

С.П.: Максимално смо испоштовани од стране Турака, поготово од власника школе који нам је омогућио све што је било потребно.

М: Како су изгледали дани презентовања?

С.П.: Од јутра до мрака смо били заузети, нисмо имали времена за обилазак града, јер су дани презентовања били заиста напорни. Сва конверзација се водила на енглеском. Милица и Петар тамо нису били само ученици Гимназије, већ и амбасадори Србије и представници свог града. Морам да споменем и да су били на висини задатка..

М: Ваши утисци?

С.П.: Било је и више него идеално. Видела сам како они много више улачу у школство и ђаке, пуно су одговорнији од нас. Све без икаквих проблема, једно дивно путовање.

М: Какво је искуство које носите са путовања?

С.П.: Искуство које носим је заиста одлично! На првом месту упознавање са колегама из различитих делова земље. Свидела ми се та размена искустава. Сем тога, то је моје прво путовање у Турску.

М: Шта бисте поручили будућем учеснику овог такмичења?

С.П.: Поручила бих да будући учесници морају пуно да се труде. Верујте ми, сав труд се исплати. Такође бих поручила да на време обезбеде новац и саму подршку фирме. И задње, али и најбитније, мора да се изађе из оквира, из зидова школе и да се помоћ тражи на другом месту.

М: Ево и Петрових утисака.

П.М.: Највише ми се свидело упознавање вршњака из разних земаља. Сви смо тако другачији, а опет смо ту због једног заједничког интересовања. Вредно смо радили и припремали се. Мислим да смо имали један од најинтересантнијих радова, као и најзахтевнијих.

Највише посетилаца је било на нашем штанду иако нисмо освојили ниједну награду.

Криво ми је што нисмо могли да обиђемо град због обавеза, али ово велико искуство не бих мењао ни са чим. Част ми је што сам представљао своју школу, град и земиљу. Заиста једно прелепо путовање и дружење.

НАШИ УСПЕСИ

III школску 2013/2014. годину обележила су такмичења из свих области. Било за спорт или за науку, наши ученици су вредно радили и постигли велике успехе.

На Републичком такмичењу из математике које је одржано у Нишу 15. марта 2014. године од наших ученика представили су се:

Ђукић Недељко, кога је спремала професорка **Добрила Поповић**, затим **Стојановић Филип** коме је помагао професор **Драган Костић** и **Миленковић Иван** за чији је успрек заслужан професор **Љубисав Стевовић**.

Ту је и Републичко такмичење из физике које је одржано у Краљеву 26. и 27. априла 2014. године на коме је учествовала наша ученица **Невена Вучковић** са професором **Браниславом Росићем**.

Затим, Књижевна Олимпијада на којој су нас представиле ученице **Александра Стојљковић** и **Тина Стругаревић** на петом месту и **Марина Милосављевић** на седмом месту. Њих су припремале **Марија Тодоровић** и **Биљана Радмановић**, професорке српског језика и књижевности. Такмичење је одржано

у Сремским Карловцима 11. маја 2014. године.

Када већ говоримо о нашем језику, на Републичко такмижење из „Српског језика и језичке културе” пласасирала се ученица **Марија Ђурковић**. На такмижење је требало да оде маја са својом професорком **Маријом Тодоровић**, али такмижење није било одржано због поплава.

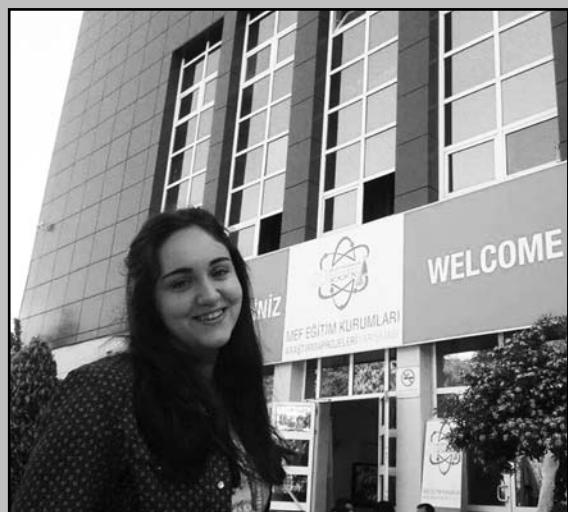
На Републичком такмичењу из енглеског језика учествовали су ученици IV разреда **Душан Милосављевић** и **Петар Ђорђевић** са којима је радила **Валентина Прелић**, професор енглеског језика.

Наши историчари **Ђовановић Момчило**, **Тошић Илија** и **Поповић Анђела**, учесници су Републичког такмичења из историје у Аранђеловцу. Њих су припремале професорке **Драгана Алексић** и **Сузана Марковић**.

И задње, али не и најмање битно је Републичко такмичење из биологије на коме је нас професор **Душан Миленковић** водио ученика **Благоту Живковића**. Такмижење је одржано у Београду 11. маја 2014. године.

НАЈБОЉА МЕЂУ НАЈБОЉИМА

Ђак генерације школске 2013/2014. је **Милица Ђуровић**, ученица IV/4 разреда која је својим великим залагањем остварila епитет најбоље ученице.

СПОРТИСТА ГОДИНЕ

Сваки спорт је посебан на свој начин, сваки има другачију лепоту и вредност. Године усавршавања и рада су управо оно што чини спортисте другачијим од осталих. Жеља за победом и напретком је онај осећај који све њих везује.

Ове године ласкаву титулу спортисте године у јуниорској категорији понели су Војин Лазовић IV/2, одбојкаш и Јована Јовановић III/3, рукометашица.

У разговору са њима сазнајemo да су спортом почели да се баве веома рано, у основној школи. За разлику од многих, нису одустајали. Спорт омогућава нова познанства, употпуњује дан на прави начин, спаја лепо и корисно, развија тело, оснажује дух и учи нас успостављању равнотеже између смирености и беса. И одбојка и рукомет су тимски спортови што подразумевају единство читавог тима.

Неопходно је уложити дosta труда, изградити самопоуздање, не одустајати, истрајати. Разлог њиховог успеха можемо наћи у њиховим тимовима са којим увек заједно деле све. Велику захвалност дугују својим тренерима који су уложили пуно труда у њихов развидак у врхунске спортисте.

Срећен Величковић и Дуња Марковић II/2

СЕЋАЊЕ НА ВЕЛИКИ РАТ

Поводом обележавања стогодишњице Првог светског рата, ученици и наставници наше школе су бројним активностима обележили овај велики јубилеј. Том приликом је 15.11.2014. школу посетио глумац Тихомир Арсић. У оквиру кампање која ради уз подршку и помоћ Српске православне цркве и часописа „Светосавско звонце”, одржао је историјску радионицу на тему „Велики светски рат и Гвоздени пук”. Предавању је присуствовао велики број професора и ученика IV разреда. Са овог јединственог предавања сви присути су понели изузетно снажне утиске.

ВЕЛИКИ РАТ - ЈЕДНА ПРИЧА

Црни дани су се надвили над Србијом. Атентат и неприхватље ултиматума довели су до година смрти, болести, чемера, глади и сиромаштва. Први светски рат, или како га је народ назвао Велики рат, захватао је скоро све земље света.

Код нас је почeo 28.јула 1914. године бомбардовањем Београда.

Београд, 28.јул. 1914.

Јулско сунце пржи град. Ведро небо је попримило плаву индиго боју без иједног облака. Градом се шири мирис сладоледа од јагоде помешаног са мирисом ружа из дворишта. Тишину квари дечја вика и трчање за крпењачама. Али постоји још нешто што већ месец дана тишити Београђане. Да ли ће доћи до рата?

На улицама један младић од петнаестак година подераних панталона и разбарушене црне косе, промуклим гласом, последњим атомом снаге наглас понавља једну исту реченицу: „Политика. Купите Политику.“

Неколико сати касније.... Громогласна тутњава одједном се разлеже небом. Зачуђени грађани су отворених устију посматрали празно небо. Ништа, опет тишина. „Можда је само проба војних авиона“, помислише.

Али изненада, прозори по кућама почели су неконтролисано да се тресу. На небу су се појавили мали црни авиони, који су бацали бомбе. Оне су падале и падале, а куће се рушиле олако попут куле од карата. Чула се сирена за узбуну. Људи су вриштали по изрованим улицама, згрожени призором. Срушене куће, пожари, делови људских тела. И још један налет бомби. Све је изнова и изнова летело у ваздух. На

земљи је једна стара жена јаукала од болова. Шрапнел јој је разнео ногу, а посекотина на глави је крварила.

Људи су у трансу. Бесцјично трче по граду не знајући где иду. Плачу, вриште, измрљани крвљу, поцепане одеће, неки без стопала, неки без шаке. Кроз облак дима траже своје најмилије и дозивају их. Једно дете стоји на улици и плаче, несвесно шта се дешава стално дозива маму. Јуче је све изгледало тако мирно и нормално, а данас је прави пакао на земљи.

Цвркут птица утихнуо је од вриске и кукњаве повређених и очајних људи. Мирис цвећа и сладоледа од јагоде остао је у лепој прошлости. Мирис паљевине, смрти и очаја шири се улицама.

ПОЧЕО ЈЕ ПРВИ СВЕТСКИ РАТ.

Од тог дана ништа неће бити исто. Широм Србије мобилисани су мушкарци. Тек стасали дечаци који су били у стању да држе пушку одлазили су на фронтове. Из српских мушкараца остајали су уцвељени родитељи, празно место за столом, нерођена деца и неудате жене. Огроман број мушкараца оставило је кости на Церу, Колубари и Албанији.

Али то није све. Док су српски војници низали победе не бојиштима, аустроугарски војници су сејали за собом по српским селима и градовима смрт и масакр. Вешали су жене и децу, палили куће и светиње, доказ српске историје и вере. Али колико год да је аустроугарска војска упорно покушавала да затре српску земљу убијајући недужне жене и децу, српска војска је херојски побеђивала. Прву победу Србија је однела на Церу показујући свету како мала држава успева да се избори са снажном војском.

Још мало па доручак на трави...

Срби су само хитали право, скривени под Божјим штитом, тукући моћну Аустроугарску.

Још једна победа је уследила убрзо на Колубари. Међутим, тада је Аустроугарска мало превагнула и за моменат деморалисала српске војнике. Али борећи се за краља и отаџбину, за мајку Србију, успели су да одоле и однесу победу. Ипак, ђаво никад не спава. На страни непријатеља прикључио се још један, много гори и подмуклији. Тифус је однео небројено живота, што војника, што обичних српских мученика. Заражени и распамећени умирали су великом брзином. Тада је почела Голгота за Србију и њену децу. По највећој зими српски војници предвођени краљем упутили су се у Обећану Земљу. Многи нису ни стигли до ње. Промрзли и изгладнели умирали су у снегу попут рањених вукова. Њихова тела нестајала су по планинским врлетима негостољубиве Албаније. Оне који су преживели водила је вера и љубав према Србији. Оној Србији која је

безброј пута рушена и жива сахрањивана. Борили су се за Србију свете лозе Немањића, за Лазареву Србију која је опет изникла из земље натопљена крвљу јунака. За ту Србију је много српске деце дало своје животе. Стигавши у земљу где цвета лимун жут, српски војници су се издигли као феникс из пепела. Протеравши непријатеља из земље, вратили су се снажнији него икад. Опет су показали храбро срце у непојмљивим размерама. Та храброст се прочула далеко у свету и завредела поштовање. Српски орлови су поносито отишли у вечну славу. Огромних, раширених крила летели су преко Мораве и Дрине, Колубаре и Ибра, Цера и Копаоника, остављајући за собом краља, манастире и свети српски народ.

Док се год буде говорило српским језиком и док се буде вијорила српска застава, они ће живети у нама и нашим срцима.

Баловић Тамара II/2

ТАЈНА ВЕЛИКЕ ШКОЉКЕ

Гужва у холу школе. Међу матурантима се шушка да је „неко“ дошао да нам држи предавања о Првом светском рату. Велики број ученика се сместио у мултимедијалну учионицу. Кроз мравињак ђака се некако провукоше новари и за њима једно изузетно познато лице. „Шта ће Бранко Радичевић овде?“, помислила сам. Неко помену да је то Тихомир Арсић, чијег имена нажалост нисам успела да се сетим. Уследило је питање: „Зашто би нам глумац држао предавање о Првом светском рату?“ Одговор на ово питање дао је Тихомир Арсић, који већ дужи низ година настоји да очува сећање на овај период српске историје. Бројна предавања су иза њега, а његова дела се изнова потврђују. Сваке године матуранти из целе Србије под његовим вођством корачају стазама српских јунака у намери да обнове српска гробља у Грчкој и очувају сећања на велике жртве нашег народа. Кроз овај говор нам је хроношки приказивао најтеже догађаје наше прошлости од 1914 - 1918. Дотакао се редом жртава Цера, Дрине и Колубаре, говорио о паду Београда, преласку преко Албаније, Солунском фронту. Описивао је наше јунаке. Посебно је био упечатљив опис живота наше хероине Милунке Савић. Своје познавање ратних прилика изнели су неки ученици наше школе. Говорили су о великим војсковођама Радомиру Путнику, Живојину Мишићу, Степи

Степановићу, Павлу Јуришићу, Петру Бојовићу... Наш друг Ђорђе је казивао говор мајора Драгутина Гавrilovića, тако снажно и емитивно. Дирнуо је наша срца, а сузе су спонатно кренуле. Плакао је и он, плакали смо и ми и наши професори. Размишљала сам како је немогуће рецитовати „Плаву гробницу“ М. Бојића на острву Виду одмах поред Плаве гробнице у Јонском мору. Жив човек не би издржao да остане смирен, сазнање да у дубинама мора леже толики српски јунаци, не би допустио. Сматрам да су они који су видели сидро како урања у море ту одмах поред острва понели са собом најтежа и најболнија осећања. Тихомир Арсић је и даље говорио, чинило ми се да је учиница празна. Скоро да и нисмо дисали, само се чуо понеки јецај. „Ту, на дну, где школке сан уморан хвата и на мртве алге тресетница пада, лежи гробље храбрих, лежи брат до брата...“ Тихомир Арсић нам је показао нешто невероватно, велику, белу школку. Била је величине људске лобање, порцеланску белину има захваљујући наслагама калцијума у мору. Тескоба и узнемиреност ме нису напуштали читавог дана. Покушавала сам да докучим тајну велике школке, трудила се да не чујем шум таласа, покличе, јецаје, смрт.

Јасмина Стјојковић IV/3

РАДОЈЕ ДОМАНОВИЋ ПО ДРУГИ ПУТ МЕЂУ СРБИМА

Ми у Сунчевом систему

Уто мање размишљам све ми се више чини да нас космос просто обожава, да је Сунцу драго што постоји само да би ми могли да се окрећемо око њега и да му је понекад жао што оно не кружи око нас, да се наша Земља не би мучила. Што мање размишљам то су ми јасније неке ствари. Када би сви ви тако мало размишљали и када не би правили буку могли бисте да чујете шта нам Сунце говори. Сигурна сам да сам га пре месец дана чула како говори о нама. Чула сам како је рекло да ће се свим силама трудити да нам помогне ако нас којим сучајем посете нека створења са друге планете. Јер зашто би Сунце покушавало да се спријатељи са њима, када оно постоји да би нама служило? Зашто би оно мислило да та чудна створења долазе у миру и да можда желе да нам помогну? Не, неће им дозволити да наруше хармонију, када буду дошли оно ће грејати свом снагом и показаће им како ове године на нашој Земљи нема зиме, како нам они нису потребни и ставиће им до знања да слободно могу да се врате одакле су дошли. Изгледа да нисам била једина, изгледа да су још неки мени слични чули те мисли, па су прионули на рад да би

помогли Сунцу у намери да отера ванземаљце са наше планете. Ако сте неколико дана после тога били присутни на Земљи могли сте да видите само чистоћу, да чујете само лепе речи, на кожи осетите топлоту, Земљом су владали мир и срећа. Нисте могли на улици да сртнете незадовољног становника јер нико на Земљи нема разлога да буде несрећан. Током тог непримереног и веома инвазивног упада ванземаљца, ми староседеоци смо се трудили да будемо што љубазнији према њима (како би се знало за нашу гостољубивост), али ипак заокупљени радом. Посета се завршила, ти чудни странци су се вратили натrag на своју планету, о којој смо ми некада слушали. Они имају најновију технологију и најопремљеније свемирске бродове, посећују неке друге планете и можда им помажу. Али шта ће то нама? Ми земљани смо им показали како смо напредни, како све постижемо сами и не треба нам ничија помоћ док год Сунце ради за нас. Посета се завршила и све се вратило у нормалу, наставили смо да се навикавамо на зиму, Сунце се поново сакрило и опет на Земљи нико није морао да ради. Ако се пробудите рано ујутру, трудите се да мислите што мање, како би и ви могли да чујете шта нам Сунце говори. Можда нас очекује још нека посета, а ми морамо бити спремни да покажемо како смо се спремили за зиму.

Шта ти мислиш, драги читаоче?

Уто мање размишљам све ми се више чини да нас космос просто обожава, да је Сунцу драго што постоји само да би ми могли да се окрећемо око њега и да му је понекад жао што оно не кружи око нас, да се наша Земља не би мучила. Што мање размишљам то су ми јасније неке ствари. Када би сви ви тако мало размишљали и када не би правили буку могли бисте да чујете шта нам Сунце говори. Сигурна сам да сам га пре месец дана чула како говори о нама. Чула сам како је рекло да ће се свим силама трудити да нам помогне ако нас којим сучајем посете нека створења са друге планете. Јер зашто би Сунце покушавало да се спријатељи са њима,

када оно постоји да би нама служило? Зашто би оно мислило да та чудна створења долазе у миру и да можда желе да нам помогну? Не, неће им дозволити да наруше хармонију, када буду дошли оно ће грејати свом снагом и показаће им како ове године на нашој Земљи нема зиме, како нам они нису потребни и ставиће им до знања да слободно могу да се врате одакле су дошли. Изгледа да нисам била једина, изгледа да су још неки мени слични чули те мисли, па су прионули на рад да би помогли Сунцу у намери да отера ванzemaljce са наше планете. Ако сте неколико дана после тога били присутни на Земљи могли сте да видите само чистоћу, да чујете само лепе речи, на кожи осетите топлоту, Земљом су владали мир и срећа. Нисте могли на улици да сртнете незадовољног становника јер нико на Земљи нема разлога да буде несрећан. Током тог непримереног и веома инвазивног упада

ванземаљаца, ми староседеоци смо се трудали да будемо што љубазнији према њима (како би се знало за нашу гостољубивост), али ипак заокупљени радом. Посета се завршила, ти чудни странци су се вратили натраг на своју планету, о којој смо ми некада слушали. Они имају најновију технологију и најопремљеније свемирске бродове, посебују неке друге планете и можда им помажу. Али шта ће то нама? Ми земљани смо им показали како смо напредни, како све постижемо сами и не треба нам ниција помоћ док год Сунце ради за нас.

Живот у малом, повезан латинским пословицама

Људи често теже отварању нечег новог. Самим тим, имају и појачану жељу за сталним истичањем. Желе да се издвоје из гомиле својим неодговорним понашањем и тиме што не чине ништа да би испливали. Језик је данас основа свега. Кажу: „Колико језика знаш, толико си богат“. Људи се поносе својим незнанијем и не желе да учине ништа поводом тога. Сваки језик има своју чар, нешто по чему се истиче. Конкретно, латински, за мене представља недостижност и јединственост. Недостажан је, јер никако не можемо доћи до сржи и колико год учили, можемо још; а јединствен је по томе колико год му други језици били слични, ни један није као он. Поготово што су сви романски језици управо од латинског настали. Од тренутка кад смо рођени добили смо одређени циљ и задатак. А како каже једна латинска изрека: „*Alea iacta est*“, заиста је тако. Гледајмо коцку као наш земаљски живот. Бачени смо у овај живот и свет без наше воље и знања. Можда је жпак тако лакше. Људи су то, у једном добром виде два лоша. Склони су слабостима „*Audaces fortuna iuvat*“.

Не очекујте поштовање и срећу ако не верујете.

И сада, у чему је сврха овог записа. Повезати језик са животом. Сада, латински. Изреке, несвесно, користимо свакодневно.

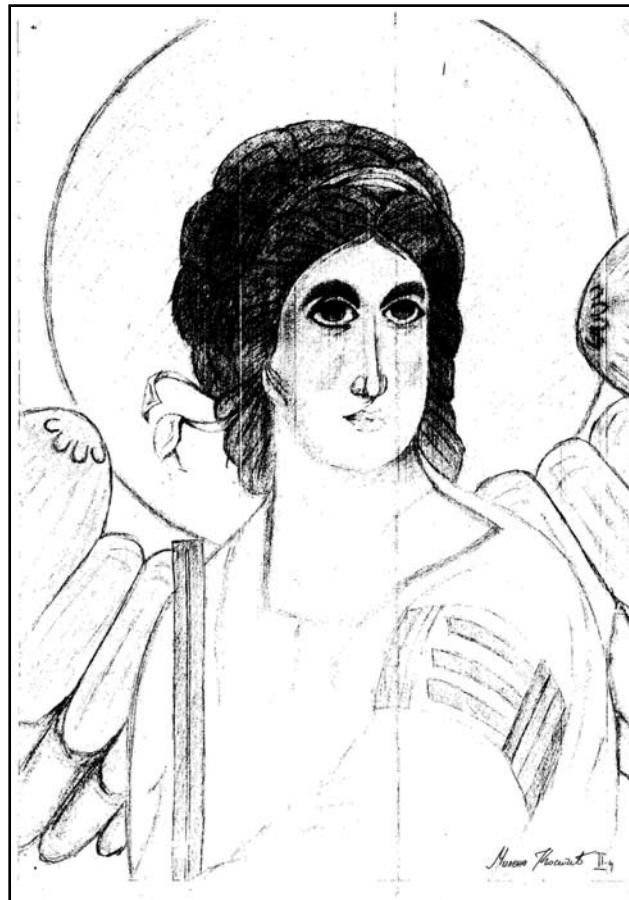
Посета се завршила и све се вратило у нормалу, наставили смо да се навикавамо на зиму, Сунце се поново сакрило и опет на Земљи нико није морао да ради. Ако се пробудите рано ујутру, трудите се да мислите што мање, како би и ви могли да чујете шта нам Сунце говори. Можда нас очекује још нека посета, а ми морамо бити спремни да покажемо како смо се спремили за зиму.

Срећен Величковић II/2

Људи су несвесни свог знања. Ако знамо и да спознајемо своје грешке и признајемо их, можемо сматрати да смо на половини доброг пута. Немојмо причати о свему. Хајде да ћутимо о свом знању. Покажимо да је боља тишина знања него хваљење незнанијем.

„*Claude os, aperi oculos!*“

Негујмо познавање латинског језика. Докажимо да оно по страни често бива најбитније. Па и ако се успут негде саплете-мо, кажемо шта не би требало, није страшно. Људи смо. „*Errare humanum est*“. Али, треба створити человека у нама.

ПИСМЕНИ ЗАДАЦИ

ПЕШЧАНИ САТ

Тужно је живети овде, на рубу света, где се дан и ноћ смењују споро, воде теку тихо, а ветрови дувају ретко.

Где срце куца равномерно, без убрзања и успорења, знајући да негде далеко постоји земља вечно осунчана, на мору које удара оштро у стене ломећи их лагано.

Тужно је живети на југу, где је хлеб привилегија.

Тужно је постојати овде, а опет мирно - мали рај и мали пакао.

Тешко је опстајати на југу, борећи се са зверима снажних чељусти, кад и сам постајеш вук.

Отићи је, једино, понекад лако. Прећи пола света, без свеси о немогућностима повратка, само је за оне без порекла, којима нове зиме затрпају старе трагове.

Са овим сазнањем, посматрала је пешчани сат, поклон из далека, како кроз узан врат гута зрна.

У њој игра нека ветра, пламеном или жаром зове је да се опече, зове је да се угреје.

И оне старе слике на зидовима детињства постају окачене, окупане у прашини, саме и хладне. Она игра, ходајући по врелом пепелу, тражи нову ватру километрима, док само шачица песка остаје не прогутана, дави онај сат, убија.

А тако је било лако одлучити. Или није? Било је лако убедити себе да је даљина вреднија, пут занимљивији, а боје веселије.

Сада, док се нове ватре не распламсају, почиње период празнице. Било би дивно осетити стару мирну ватру, умирити срце бар на трен. Певати, играти крај ње, јер она не боли.

Овај је пут без повратка.

Да ли је доволно јака да превали миљ бола и незнაња?

Опет окреће пешчани сат и време опет почиње да цури.

Кренути напред или се вратити?

Пролеће нова мисао:

Нису све туге исте. Неке су туге празне и болне.

Анка Цветановић IV/4

Ко сам ја?

На магличатој ивици између јаве и сна, угодно одсутна од света и збиванја, са непознатим немиром који лагано куца на прагу свести, седим склупчана на прозору месечевом светлошћу обасјане собе. Нада мном се надвило ноћно небо, а са њим и једно вечно постављано, а никада разрешено питање: Ко сам ја?

Светлуцаве честице прашине расуте по плавом небеском копрену засјаше и њихов сјај ме погоди, досеже до највећих дубина моје душе, разголити моју бит, а опет остале мени незнан, хладан и туђ. Као да су звезде илузија, одраз моје душе. Зар ја и нисам само честица која виси у времену? Имам ли неки смисао, реалност? Јесам ли ikada истински спознала себе или сам само, у желји да нахраним радозналост и умирим срце, заваравала и себе и друге причом о својој егзистенцији као неком јако важном и свету неопходном станју. Та ми

се мисао учини у исти мах и окупана сунцем и застрта сеном. Та дуалност, вечита двојност и јесте слика непрекидне борбе између две крајности у мени. Ја неретко и налазим себе начињену од осећаја слободе и осећаја да се шунјам по забранјеном тлу док мислим и постојим, са горким укусом младости у устима. Да ли чемер и радост остају наталожени на згаришту онога што сам или лутају несхваћени? Да ли бол заиста осећам или само мислим да осећам, ношена трансцендентном моји примера других? Ходам ли усправно ношена својим нагоном или пратећи друге, губећи свој корак и свој дах? Та ме мисао узе за руку и повуче натраг на сам руб мојих мисли, на укрштанje светlosti и сене. Полако ме напушта рационално поиманje, завесе илузија се подижу, мисли постићене беже у кут и остаје гола истина, снажна и коначна: ја јесам трун који игра на Сунчевом зраку и као таква ја сам слободна. Границе су обесмишљене, окови и стеге хрле у заборав. Моја плућа оснажено удишу младост, мој се

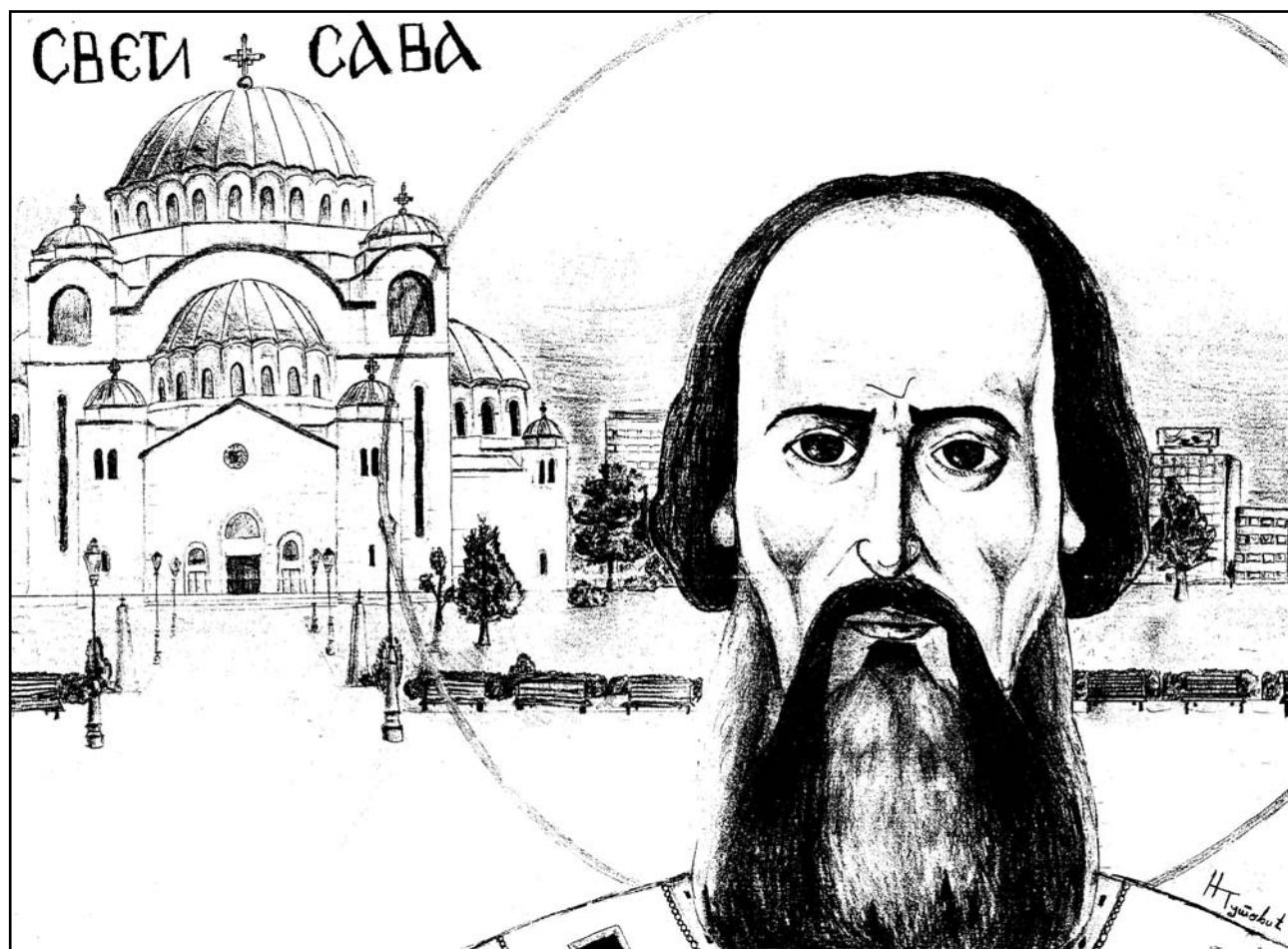

ум расплинђује и моје мисли лете у васиону, где се и обистинђују, моја душа је тада спокојна. Некада зазиданих ушију, са опном на очима, сада опипавам своје постојање истинским нагоном за лутањем. Као да сам у трену залутала, самој себи умрла и из пепела се попут феникса уздигла. Проклетство које носим и благослов на који се осланjam бивају изједначени, неизоставни део онога што сам. У мом телу рађа се ново пространство, нова васиона, у неком другом свету, неком другом времену, и не постоји као што не постојим ни ја, али живи, као јасна и неполулјана чинјеница, као бог и апсолут у мени. У тај мах почех дрхтати. Више ме није стид својих слабости нити оних дугих ноћи када бих расплетене косе гледала у слику, упијала се сва у та два насмејана ока, осмех пун заборава и име на чији бих помен очи обарала. И сви проблеми су ми некако изгубили на важности, изгубили запремину у простору и тежину која ми је као

брeme успоравала корачање кроз живот. И сви ратови, све недаће, све катализме живота, јесу трун, незнатањ, лако премостив, и све радости, победе, чари, сваки император и свака кукавица, сваки богаташ и свака скитница, градитељи и рушитељи цивилизација само су трун на концу паучине од које је начинјен свемир.

Нека сам и пука арабеска својих мисли, опет сам истинита, јасна и једина коначност у беконачном универзуму. И моја судба је можда само продукт маште неке девојчице замишљене над великим питанјима, у некој другој стварности, као што је и моје трагање за одговором можда узрок нечијег постојања. На ту мисао се трзам и поново запоседам стварност, ту, на прозору месечевом светлошћу обасјане собе.

Ксенија Миленковић

Гимназијалци у Књижевној омладини

Књижевна омладина је део књижевног друштва "Раде Драинац", секције која ради при Дому културе "Радивој Увалић Бата". Броји 30 чланова. Чланови су учесници средњих и основних школа, а старосна граница за учлањење у КОП јесте до 30 година. Међу члановима, који веома успешно раде у КОП-у и који су исказали много пута свој дар за лепу писану реч су и ученици наше Гимназије: Александра Стојиљковић, Љубица Насковић, Валентина Миленковић, Анастасија Цвијановић, Кристина Мијалковић, Анђела Живановић, Анђелка Оровић, ученице 4. разреда и Тамара Костић, ученица 1. разреда. Оне су стални учесници књижевних вечери, које се одржавају сваког месеца и сем што пишу, показују и развијају и своје друге таленте попут свирања и певања. У плану је реализација програма "Литерарна радионица" коју ће водити Србијанка Станковић, предсеник КОП-а, студент мастер студија Светске и компаративне књижевности и Ивана Лекић, секретар КОП-а, референт књижевног друштва у Дому културе и бивши ученик Гимназије. "Ученици Гимназије су понос КОП-а, цвет идеја у Дому културе и нада да још увек има места за лепу писану реч и поимање културе."

Ивана Лекић.

Вршњачка едукација

Црвени крст Прокупље је, као и сваке године, у месецу октобру реализовао велико активности у програму „Превенција трговине људима“. Ученице Гимназије Јасмина Стојковић и Јована Лазић, волонтери - вршњачки едукатори, одржале су шест информативних радионица ученицима основних школа „Никодије Стојановић Татко“ и „Ратко Павловић Ђићко“. Програм има за циљ подизање свести ученика о опасности, указивање на мере опреза и информисање ученика о самом процесу трафиканата. Европски дан борбе против трговине људима, 18. октобар, обележен је акцијом волонтера у центру града у којој су учествовали ученици Гимназије Прокупље.

Јована Лазић IV/4

Хуманост на делу

У периоду мај – јун активности Црвеног крста Прокупље биле су усмерене на прикупљање и дистрибуцију помоћи поплавом погођеном становништву. Ученици Гимназије су се самоиницијативно организовали и у великом броју приклучили акцијама. Они су обавили највећи део послана, учествовали су у самом прикупљању, класификацији и паковању одеће, обуће, средстава за хигијену, хране и воде. Захваљујући њиховом раду и великом броју волонтерских сати помоћ из нашег града послата је у Крупањ, Ђићевац и Параћин.

Литература на дар

Ученици парламента Гимназије и Канцеларија за децу и младе општине Прокупље су организовали хуманитарну журку „Литература на дар“.

Журка је одржана у Клубу 40, 10.11.2014. године са почетком у 21x.

Циљ журке био је прикупљање школских средстава за децу из поплављених подручја. Ова журка се баш разликова по томе што се улаз није плаћао новцем, већ школским средствима. Било је потребно што више књига, свезака и оловака за малишане који су све то изгубили у поплавама. Циљ је био више него успешан !

Бојана Савић II/2

Гимназијалци у „Пословном изазову“

Национално финале такмичења „Пословни изазов“ одржано је у Београду од 24. до 25. септембра 2014., у организацији „Достигнућа младих у Србији“.

Учествовало је 60 ученика из 43 средње школе у Србији.

По доласку у Београд, постављен нам је „изазов“, односно задатак који представља реалан проблем. Такмичарски дух и добра идеја обележили су почетак такмичења. Уз помоћ бизнис волонтера осмишљавали смо решења проблема и креирали бизнис план и презентацију коју смо другог дана представљали члановима жирија. Тимови и идеје су се ређале. Пред жиријем је била тешка одлука.

Са својим тимом освојила сам треће место.

Пословни изазов је за мене једно предивно искуство. Такмичење се разликује од осталих првенствено по атмосфери. Подељени смо у тимове, а чланови тимова долазе из различитих делова Србије. То омогућава повезивање младих људи са територије наше земље.

Ово такмичење нам омогућава да употребимо своје вештине на иновативан начин како бисмо унапредили свој предузетнички дух и повећали своје могућности за запошљавање.

Ирена Марковић IV/5

АНДРИЈА РАКИЋ

Усептембру 2014. Године (13-17. 09.2014.) у Крушевцу је одржан Фестивал дечијег руског филма „Бајке детињства“. У оквиру фестивала је био расписан конкурс ликовних радова „Јунаци дечјег руског филма!“

Професори руског језика су најпре на часовима представили ученицима неке од јунака дечјег руског филма, како би ученици могли да узму учешће у конкурсу. Неколико ученика је урадило радове, које су професори руског наше школе лично понели у Крушевац и предали конкурсној комисији. И тог дана су наставници посетили фестивал, били на пројекцији филмова, учествовали у раду округлог стола, добили пропратни реклами материјал, упознали се са ауторима филмова, редитељима истих, са глумцима који су филмове озвучили. После завршеног фестивала објављени су резултати конкурса и ученик IV2

Андрija Ракић је добио награду за свој цртеж. Погледајте награђени рад Андрије Ракића!

Драмски студио Гимназије

Одрамском студију било је речи у претходним бројевима часописа. У овом настављамо да пишемо о њему и његовим достигнућима. Драмски студио Гимназије је као и сваке године доказао зашто тако дugo одржава традицију свог постојања. На прошлогодишњим сусретима у Крагујевцу доказао је да је и даље један од најбољих. Показао је да се прокупачки млади гимназијалци веома добро сналазе у уметности. Драмски студио је заузео друго место (на нивоу целе Србије) представом „Дон Жуан“ и такође заслужено добио похвалу својих глумача у виду награде за главну мушку улогу (Зганарел), у којој се сјајно показала сада већ бивша гимназијалка Мильана Јовановић и награду за споредну женску улогу (Шарлота) за коју је заслужна Анђелка Оровић. Режија за представу „Дон Жуан“, била је колективна, док је младе глумце предводила Милица Радовић (бивша гимназијалка и некадашња чланица Драмског студија). Гимназијалци су својим достигнућима још једном истакли да су вољни и истрајни у својој жељи да глуме и стварају уместност. Драмски студио има и новости поводом наставка рада, а оне се односе на то да се као вођа ове талентоване групе младих глумача враћа Зоран Цветковић на челу с којим ће се ускоро започети рад на новој представи.

ЛИКОВНА РАДИОНИЦА

Уједу 24. септембра, у Основној школи „Ратко Павловић Ђићко“, одржана је ликовна радионица под називом „Млади сликари“, у којој су учествовали ученици свих прокупачких школа. Ову радионицу шпдржало је Министарство омладине и спорта, а организовали су је „Проактив“ из Ниша у сарадњи са Канзеларијом за младе у Прокупљу. Циљ ове активности је подизање свести младих да квалитетно проводе своје слободно време, промоција здравог живота, учешће у заштити животне средине и обезбеђивање услова за рад младих у области културе.

У овој радионици су учествовали и ђаци Гимназије Прокупље:

Петковић Александра	III-2
Момчиловић Дајана	III-2
Милошевић Теодора	III-3
Ракић Андрија	IV-2
Митровић Анђела	IV-3
Јовић Немања	IV-3
Николић Момчило	IV-4
Стојиљковић Дарко	IV-5

Јовић Немања IV/3

Александра Милетић је ученица четвртог разреда Гимназије Прокупље, чији је рад препознао „Вогуе“, италијански магазин. Магазин „Вогуе“, који је желео да се њене фотографије нађу у истом, је у јануару и марта 2014. године објавио три фотографије Александре Милетић.

Фотографије објављене су 21. и 27. јануара а слика са десне стране 26. марта.

Јовић Немања IV/3

ДАН ШКОЛЕ

Шта све крије брза храна?

Да не буде заблуде, брза храна јесте један од најећих непријатеља. То нико, не значи да са тањира треба избацити специјалитете српске кулинарске традиције у којој доминира месо.

Суштина одговарајућег начина живљења по питању исхране јесте равнотежа између унете хране и енергије.

Утицај хране је двоструки ако смо под стресом. Шта и како једемо утиче на наше опште здравље. Новија сазнања показују да црна чоколада ублажава депресију и нерасположење. Не знајући, људи сами себи бирају храну која у себи садржи антидепресиве. Љубитељи брзе хране могу наћи добру замену која такође истовремено здраво утиче на организам. Такође, заборављамо на адитиве који су све чешћи па њиховим уношењем можемо прекорачити прихватљиви дневни унос.

Ризици брзе хране:

- Велика количина засићених масти и трансмасних киселина
- Висок садржај соли, и велика количина додатних шећера
- Могућ настанак прекомерне телесне масе и гојазности
- Могућ настанак дијабетеса, поремећаја масних материја у крви, високог крвног притиска, кардиоваскуларних болести и малигних болести.

Масти које су заступљене у брзој храни су засићене масти и трансмасне киселине које представљају доказни здравствени ризик. Шећери су углавном додати шећери које нутритивна препорука избегава у свакој ис храни.

Осим високе енергетске густине, брза храна има висок садржај соли, па тако свакодневно уношење високе количине соли представља опасност појаве високог крвног притиска.

Анкета у школи !

Школски истраживачи су показали да су у школској ужини највише конзумирају пецива из оближњих пекара, затим слаткиши, грицкалице и роштиљ, док је интегрални доручак са најмањим процентом конзумирања. Анкета која је извршена 15. и 16. децембра 2014. године са 302. укупно анкетираних ћака показала је да само 30. ћака нису ништа јели и пили. Док табела покazuје следеће податке:

ЈЕЛО:	ПИЋЕ:
Пециво – 206	Млечни напици – 66
Воће – 9	Сок(газирани) – 27
Поврће – 3	Сок(негазирани) – 22
Интерграли доручак – 14	Чај - 3
Роштиљ – 11	Енергетско пиће - 3
Слаткиши – 29	Алкохол - 9
Цигарете – 14	Кафа - 25
Грицкалице – 16	Вода - 35

Због оваквог начина живљења доказано је да да свако седмо дете у Србији има вишак килограма.

*Анђела Ђукић IV/1
(уз стручну помоћ психолога Јиљане Манојловић)*

Језичка фејсбук наклапања

Феномен фруштвених мрежа је готово неизбежан. Сам концепт друштвених мрежа направљен је тако да нам омогућава комуникацију и могућност да се повежемо са сваким.

Осим своје базе корисника, највећа предност ове мреже је једноставност, међутим, проблем се јавља када је у питању **зависност!** Зашто бисмо изашли ако „прави живот“ имамо за рачунаром? Суштина овог концепта је да обратимо пажњу на правопис на интернету.

Око 3% свих коментара на форумима, блоговима и порталима приказују људску неписменост.

Како је настала фама око уништавања језика на Интернету?

Најпре, треба да разумемо да је огромна већина грешака у куцању настала случајно. Класичан правопис се учи у школи, па је стога нормално да ће правописних грешака бити мање.

Осуђивање људи који су омашили слово у куцању је исто као осуђивање људи који имају лош рукопис. На Фејсбук мрежи можемо наћи разне „правописне его-манијаке“ који лече своје фрустрације на Интернету.

Пример „биосам“ је много више од праве грешке. „Праве грешке“ су углавном „**самом“, „незнам“, чак штавише“ ...**

Изузев правих и случајних грешака, ту су и поигравања словима:

**Swi mi kOji wOlimO paLacHinke
Wolim osmex twoj, bash doBro ti StoJi...**

Ово је једна крајње безазлена појава и постоји у разним варијацијама као неки „**Интернет шатровачки клиначки језик**“.

И на крају „рушење језика“- увођење страних речи у извornom облику на енглеском језику.

„лајковати коментар“, „инбокс“, „лол“, „омг“, „селфи“, „инстабук“, „инстаграм“, „твит“

Непревођење оваквих речи би могао изазвати колапс нашег језика.

Језик је жив , и стално се мења!

Језик једног народа константно зависи од општег

социо-тенолошког дискурса у коме живимо. Сви текстови које читамо, или дијалози које водимо садрже речи које људи управо усвајају. То ће се дешавати и у наредних 5 минута, наредних сат времена, месец дана, сто година. Тако језик еволуира, и то је нормално, иначе бисмо сви причали као да рецитујемо „*Орање Марка Краљевића*“.

Анђела Ђукић IV/1

